

Een relatie

Achter Renee zat een man te loeren. Hij keek naar Lynn, of naar hen beiden.

- Je wilde toch graag een relatie? vroeg Lynn.

Verwonderd zette Renee haar kopje neer.

- Niet per se, maar ik zou het niet uit de weg gaan. Waarom?

De man leek geïnteresseerd.

- Nou... we zijn in een restaurant. Je zou hier iemand kunnen ontmoeten.

- Weinig kans op, zei Renee.

- Alleenstaande mannen gaan ook weleens naar een restaurant.

- Maar niet om drie uur 's middags op een doordeweekse dag.

Dat leek Lynn aannemelijk.

- Rijke mannen misschien, ging Renee verder, die niet hoeven te werken.

Lynn keek achteloos langs de man heen. Hij leek haar niet rijk.

- Of mannen die werkloos zijn, zei Renee, en die zich vervelen.

- Zou dat een probleem voor je zijn? vroeg Lynn nieuwsgierig.

- Een werkloze vrijgezel? Dat ligt er aan.

- Of je van hem houdt?

- De reden waarom hij werkloos is, lijkt me belangrijker.

- Maar Renee, als je nou zielsveel van hem houdt?!

Achterdochtig keek Renee haar vriendin aan.

- Kom je nu met romantiek aandragen? Jij, Lynn?

- Ik ben ook maar een mens.

- Van een andere planeet dan toch wel.

- Dat is zo, maar wij lijken veel op jullie.

- Ik geloof er niks van.

Renee keek om zich heen. Schuin achter haar zat een man in zijn glas te staren.

- Gaan we zo meteen verder met winkelen? vroeg Lynn.

Renee draaide langzaam haar hoofd en keek haar vriendin aan.

- Goed, je hebt het door, zei Lynn.

- Zat hij naar jou of naar mij te kijken?

- Naar mij, maar hij kon jou niet zien.

- Oké...

- Nu kijkt hij steeds naar jou. Hij heeft je gezicht gezien.

Dat vond Renee een aardige opmerking.

- Kom, je ziet er goed uit, Lynn.

- Vroeger, misschien. Toen ik nog nieuw was.

Renee glimlachte en speelde met haar kopje.

- Vind je hem aardig? vroeg Lynn.

- Hij heeft een leuk gezicht.

- Drinken we nog wat?

- Doen we, zei Renee, en ze stond vlug op.

- Jij nog een thee?

- Graag.

Renee liep op bevallige wijze langs de man naar het buffet, maar hij keek niet naar haar.

Lynn vreesde het ergste. Terwijl hij naar haar glimlachte, rees hij van zijn stoel.

Het zal toch niet... dacht Lynn.

Onhandig, alsof hij bang was te struikelen, kwam hij op haar af.

- Excuseer, zei de man, maar ken ik u niet ergens van?

- Vast wel, repliceerde Lynn. Misschien van het symposium over pathologische leugenaars.

Hij schrok, maar beheerste zich.

- Ik dacht...
  - Dat zal best, maar wij hebben elkaar nog nooit ontmoet.
  - O, neemt u mij niet kwalijk, zei hij.
  - Ik neem niks, zei Lynn. Was u niet op weg naar de uitgang?
- De man draalde even en liep toen zo waardig mogelijk naar buiten.
Renee kwam niet veel later terug met thee en koffie op een dienblad.
- Is hij al weg? vroeg ze teleurgesteld.
  - Gelukkig wel, zei Lynn.
- Renee keek naar de plek waar de man gezeten had.
- Gelukkig wel? Ze zette de kopjes op tafel neer.
  - Je was net weg en hij liet me toch een boer.
  - Oh... Langzaam ging Renee zitten.
  - Ik keek hem aan, maar weet je wat hij deed?
  - Nee, wat deed hij? vroeg Renee.
  - Hij stak een middelvinger naar me op.
  - Wat?! Wat een ordinair figuur, zeg.
  - Een schobbejak. 't Is dat hij meteen naar buiten ging, want anders...
  - Hoe is het mogelijk...
  - Hij is natuurlijk werkloos.
  - Dat weet ik niet, zei Renee, maar het is wel een hork.
- Lynn knikte beslist.
- Daar kom je nog goed weg.
  - Ikke? zei Renee verbaasd.
  - Ja, je had al bijna een relatie met hem.
  - Welnee, zei Renee. Zo leuk vond ik hem nou ook weer niet.